

[Undervisningsministeren.]

skal inddrages i planlægningen og tilrettelæggelsen af disse frie timer, og det er også mit indtryk, at det sker.

Erfaringerne er meget forskellige landet over og også meget forskellige for de to forskellige anvendelser af disse timer. Meget synes at være lykkedes godt, mens andet endnu ikke har svaret til forventningerne, og det er altså noget af det, der er kommet frem i dagspressen.

Det er mit indtryk, at de obligatoriske fællesarrangementer dækkende disse otte timer har svaret til forventningerne og er en værdifuld nydannelse i skolebilledet. Jeg hører meget ofte, når jeg kommer på gymnasierne, beretninger om gode fællesarrangementer af den ene eller den anden art.

Der er dog et lille problem, hr. Poul Dam også var inde på i forbindelse med disse arrangementer, som jeg gerne vil nævne her, og som jeg også gerne vil prøve at medvirke til at få løst. Undervisningsministeriet har bevilget hver statsskole 2.000 kr. årlig til afvikling af disse arrangementer, og de kommunale gymnasier får et tilsvarende beløb. Det beløb vil i almindelighed være tilstrækkelig stort til at klare udgifterne ved skoler, som ikke ligger for langt fra de steder, hvor skolerne ønsker at hente deres medvirken. For de fjernere liggende skoler har det imidlertid været vanskeligt at klare udgifterne, selv om de — og det sker mange steder — samarbejder og arrangerer turneer for kunstnere og foredragsholdere. De ulige muligheder, som skolerne på denne måde har for at opfylde hensigten med fællestimerne, må vi prøve at udligne. Det kan f. eks. ske i form af et mindre rådighedsbeløb, som nogle af skolerne kan trække på, og det vil vi nu se nærmere på i ministeriet. Vi har her endnu et godt eksempel på, at hvis man vil behandle lige, så skal man behandle forskelligt, men det kan vi jo filosofere over ved en anden lejlighed.

Den del af fællestimerne, som anvendes til studiekredse og andre lignende arrangementer, viser nok et mindre klart billede. Mange af skoleprogrammerne beretter om aktivitet både af elever og lærere, men der er også enkelte skoler, hvor studiekredsene ikke rigtig trives. Meget afhænger jo her af, om der er lærere eller elever, som udviser

initiativ, og med det arbejdspress, som hviler på begge parter, er det forståeligt, om man enkelte steder måske mangler overskud til at tage denne opgave op.

De mest almindelige emner, som eleverne ønsker at beskæftige sig med i fællestimerne, er kunst, litteratur, dramatik, samfundsspørgsmål og så de så aktuelle EDB-problemer, men feltet er i øvrigt meget bredt og alsidigt. Selv om studiekredsarbejdet i fællestimerne altså ikke helt har fået det omfang og den karakter, som man kunne ønske og håbe, sker der alligevel ved mange skoler så meget, at jeg tror, man har lov til også i denne sammenhæng at tale om et værdifuldt nyt træk, også i praksis, i gymnasiernes virksomhed.

Poul Dam: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, for de oplysninger, vi har fået, og for den tanke, som blev fremført om, at der ved etablering af et særligt rådighedsbeløb måske kunne blive tale om at behandle visse skoler på en forskellig måde netop for at give dem lige chancer. Det er rigtigt, at dette er en værdifuld nydannelse, og det er godt, at der er så gode erfaringer mange steder, men jeg tror også, det er vigtigt, at nye ting starter godt, for at de ikke skal blive ødelagt i starten. Det hænder vistnok ikke så sjældent netop på skoleområdet, at en ting starter lidt vanskeligt og derfor mislykkes i det lange løb.

Jeg ville gerne spørge — jeg ved ikke, om ministeren har materiale til det — om man ud over det, ministeren allerede sagde, har indtryk af, at eleverne virkelig deltager i planlægningen på dette område, eller om det er en mere formel sag, samt om man har mulighed for til studiekredse o. lign. at inddrage andre end gymnasiets egne lærerkræfter i arbejdet. Jeg kunne tænke mig, at der var muligheder for på meget værdifuld måde at få bygget bro imellem de forskellige skoleformer netop på dette område, måske også til gavn for gymnasiets lærerpersonale.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg kan sige til hr. Poul Dam, at jeg ikke har sådan noget materiale ved hånden, men at jeg ved dels fra mit høje embede, dels, jeg havde nær sagt som familiefader, at eleverne inddrages i denne virksomhed